

hold. Ogsaa hvad Hartkornsskatten til Amtsrepartitionsfonden angaar, har jeg ment det rigtigt gennem en Lovbestemmelse at sætte en Stopper for Stigningen ud over det nuværende Beløb.

Flertallets Udvikling af de betydelige Lettelser, som Hartkornet skulde opnaa gennem denne Lov, synes mig høist problematiske og derfor illusoriske. Kan ikke en Gang opnaaes, at al Stigning af Hartkornsskatterne forhindres, noget der alt længst i det væsentligste er opnaaet i Byerne, for de faste Ejendoms-skatters Vedkommende, ser jeg mig, for mit Vedkommende, ikke i Stand til ved den endelige Afstemning at give Lovforslaget min Stemme.

Et andet Spørgsmaal af meget stor Betydning er det, om Vedtægter for Kommunernes Paaligning af Formue og Vejlighedsstat. Flertallet er i Nar gaaet et Skridt videre end de foregaaende Nar. Det indrømmer nu, at Vedtægter ere nødvendige. Hermed kan man dog formentlig ikke berolige sig. Det kommer an paa at hde den enkelte Skatteyder Beskyttelse mod mulig uretfærdig Skattepaaligning af de kommunale Styrelser. Dette kan ske enten ved at indføre bestemte lovbundne Regler for Paaligningen, eller ved at gaa den af Regeringen anviste Vej: Indførelsen af ny Overligningskommissioner. Jeg anser den første Maade for den i og for sig heldigste og har gjort Forsøg paa Opgavens Løsning ved det af mig stillede Forslag til en almindelig kommunal Indkomst- og Formueskat. Som det principielle Grundlag for en saadan Skat er antaget: 1) De laveste Indtægter fritages for Skat; de lavere faa kun en modereret Skat. 2) Der indføres en stigende Skatteskala, dog saa, at Skatteprocenten naar sit Højdepunkt ved en Indtægt af 100,000 Kr., og ikke stiger yderligere. 3) Indtægt af fast Formue bør være mere i Skat end Indtægt af personligt Arbejde; men da de faste Ejendomme allerede ere endog ret betydeligt beskattede, saa vil det kun blive Indtægter af Renter af al i Ind- og Udlandet udlaant

Kapital, af Renter af danske Stats-, Kommune- og Kreditforeningsobligationer og af fremmede Pengeseffekter, samt Indtægter af Jordstyk og Arveskæftaafgifter, der blive ramt paa en særlig Maade. Skatten foreslaas for Resten optrævet efter Reglerne i Lov af 2den Juli 1870 og paalignet for to Nar ad Gangen.

Lüttichau kan ikke tiltræde den af et Flertal foreslaaede Medsættelse af Tidsgrensen for skattepligtigt Ophold fra 4 til 2 Maaneder, eftersom herved Opgørelserne og Afregningerne mellem Kommunerne ville mangfoldiggøres i en uoverkommelig Grad, og de Landkommuner, hvis Beboere i et saa kort Tidsrum som 2 Maaneder flytte til en Købstadskommune, ville miste Skatten for disse Maaneder.

Mindretallet formener, at Amtsrædet maa have den afgørende Beslutningsret ved Affattelsen af Skattevedtægterne og har derfor omredigeret Begyndelsen af § 2.

Man bør formentlig ikke, som i § 2 2det Stykke foreslaaet, afvige fra det almindelige Princip for Formue og Vejlighedsstaten, hvorfor Mindretallet foreslaar, at dette Stykke udgaar.

Mindretallet fastholder lige som forrige Nar Regeringsforslagets Bestemmelser i §§ 3 til 5 om en Overlignings- og Overstattekommission, da det formentlig til Afgørelse af de mange og ofte komplicerede Opgørelser og Skatteklager vil være nødvendigt at have særlig sagkyndige Appellinstanser.

Mindretallet fastholder ligesom forrige Nar at ubelufte Tiender, Jordstyk og Arveskæftaafgifter fra Beskatning efter mellemkommunale Principper, se Underændringerne til § 3 og § 7.

Den i § 4 foreslaaede Beregning af Nettoindtægten af ikke bortforpagtede Jordbrug er formentlig for streng og vilkaarlig og foreslaas derfor ubeladt, idet Mindretallet formener, at Indtægten i dette som i lignende Forhold bør beregnes efter Sogneraadets Skøn.